

Božja riječ za danas

#1050 – Štovanje

Pastor Doug Schroeder

Prije neki dan sam vodio zanimljiv razgovor s čovjekom koji se žalio na licemjere, na ljude koji se nazivaju kršćanima, ali svojim postupcima niječu svoju vjeru. Poslužio se ilustracijom o čovjeku koji izbjegava ružne riječi i opominje druge koji psuju, ali zato sam gleda filmove koji su prepuni takvog izražavanja. Nazvao je takve ljude licemjerima. Ima istine u njegovim riječima. Pozvao sam ga da posjeti našu crkvu, na što mi je on odgovorio: "Zašto ti ne bi posjetio moju crkvu?" Odgovorio sam da može i tako, vjerojatno i hoću jednom. Tada je počeo mudrovati kako je njegova "crkva" zapravo noćni klub i da je on upravitelj komičarskog kluba.

Ovo se otprilike jednom godišnje događa duhovnim vođama: netko se počne praviti pametan i navede vas na pomisao da ima crkvu, a zapravo je vlasnik kafića ili nekog kluba. Međutim, to me navelo da se zapitam što čini osobu podesnom za dolazak u crkvu? Kako će osoba na ispravan način štovati Boga? Možda ste čuli kako ljudi koji jako rijetko dođu u crkvu govore kako ne žele ići da se krov ne bi urušio na njih. Jasno je da se šale, ali možda se negdje u njima krije pomisao da nisu sposobni ili spremni doći u crkvu.

S jedne strane, Bog svakako traži izgubljene. Bog želi da oni koji su otuđeni od Njega i znaju kako mogu primiti oprost. Gospodin će ih prihvatiti ako se ponize i pokaju pred Njime, ako dođu u crkvu i sjednu otraga, ili ako se kršćani okupe u nečijoj kući, a osoba ne želi mnogo govoriti - i to je u redu! Tko god se želi približiti Gospodinu dobrodošao je. Ali što je s osobom koja smatra da je njezino stanje pred Bogom u redu? Možda takva osoba misli da će je Bog prihvatiti

jer je jako dobra osoba. Na kraju krajeva, i drugi ljudi je vole, pa će se valjda i Bogu svidjeti, zar ne? Što je s takvim razmišljanjem? Takva osoba misli da tijekom tjedna može živjeti svjetovno i povoditi se za ovim svijetom, a u crkvu doći uredna i sređena kao da živi prema sasvim drugačijim pravilima.

U Psalmu 24. nalazi se zanimljiv odjeljak u kojem čitamo kako osoba treba pristupati Bogu u molitvi. U 3. stihu 24. psalma čitamo: *"Tko će uzaći na goru GOSPODNJU? I tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke nedužne i srce čisto, komu se duša ne zanosi ispraznošću i ne kune se lažno. On će primiti blagoslov od GOSPODA i pravednost od Boga spasenja svojega."*

Ovdje vidimo razmišljanje o uzlaženju na goru Gospodnju. Što to znači? U davnini je na najvišem dijelu grada Jeruzalema izgrađen Gospodnji hram. Kad su ljudi željeli doći štovati Gospodina, trebali su se penjati uzbrdo. U Starom zavjetu čak postoji niz psalama koji se nazivaju psalmima za penjanje. Riječ je o doslovnom penjanju uzbrdo, kamo su ljudi išli pjevajući pjesme hvale Bogu te razmišljali o Božjoj riječi dok su išli u hram. Riječi *"Tko će uzaći na goru GOSPODNJU?"* zapravo se odnose na ispravan stav. Čiji je stav ispravan; tko može doći štovati Boga?

Zatim se spominje da to može učiniti onaj čije su ruke nedužne i srce čisto. I jedno i drugo je vrlo bitno, a tiče se dva različita aspekta našeg štovanja i našeg života. Jedno su nedužne ruke, a drugo je čisto srce. I jedno i drugo tiče se cjelovitosti osobe. Ruke simboliziraju postupke i djela, a srce simbolizira raspoloženje, razmišljanje i stav.

A na koji način treba štovati Boga? Neki ljudi misle da je jedino moguće štovati Boga prema određenoj liturgiji. Liturgija je standard, odnosno oblik štovanja. Takvi ljudi zamjeraju onima koji se služe drugačijim glazbenim stilom ili koji izostavljaju određene dijelove bogoštovlja, kao što su čitanje molitava i biblijskih odjeljaka. Ne postoji biblijski standard za to kako bogoštovlje treba izgledati. U Novom zavjetu čitamo da su se apostoli posvetili molitvi, čitanju Svetog pisma i lomljenju kruha, odnosno Večeri Gospodnjoj. Međutim, u Novom zavjetu ne nalazimo nikakve druge utvrđene forme. Vjernici su pjevali i čitali Božju riječ. Hrabrili su jedni druge, propovijedali su i prorokovali te praktično vršili Božju riječ. Međutim, mimo toga sve je prilično otvoreno.

Kršćanstvo je tijekom godina prihvaćalo različite načine štovanja, različite forme i različite kulture. Ali što je s ljudima koji će doći u crkvu? Što oni trebaju činiti ili misliti? U Bibliji vidimo da su ljudi iskazivali svoje štovanje Bogu na različite načine. Kad je kovčeg saveza donesen u Jeruzalem na čuvanje, David je polugol zaplesao od radosti. Svukao se do pojasa i poput divljaka zaneseno zaplesao pred kovčegom saveza dok su ga unosili u Jeruzalem. S druge strane, pojedini starozavjetni proroci su kažnjavali ljude i opominjali ih da se pokaju u kostrijeti i pepelu, da odjenu na sebe tu neugodnu odjeću koja grebe kako bi ih podsjećala na to kako grijeh bode i štipa. Trebali su se posipati pepelom po glavi kako bi pokazali da se iskreno kaju zbog grijeha i užasa koje grijeh donosi.

To su vrlo različiti načini štovanja, čak se čine kao da međusobno kose! Ono što je bitno za istinsko štovanje je iskrenost, srce naklonjeno Bogu, srce spremno

poslušati Boga. Ovo srce mora biti raskajano i iskreno. Ne treba samo ispunjavati formu, nego zapravo poznavati Boga.

Uvijek povlačim crtu između tzv. institucionalne vjere i osobne vjere. Važno je da to shvatite, jer nitko se ne može spasiti posredstvom institucionalne vjere. Pritom mislim na pripadnost određenoj religijskoj organizaciji. Dakako, govorimo u okvirima kršćanstva. Nitko se neće spasiti samo zbog toga što je pripadao nekoj kršćanskoj organizaciji. Znamo da su druge religije čovječja tvorevina. Znamo da je Krist jedini put spasenja i da moramo doći k Njemu. Ali to što ste povezani s ovom ili onom crkvom ne znači nužno da osobno poznajete Isusa. Nije cilj imati mehanički odnos prema Isusu gdje ćete samo izvršavati formu, vjerujući da će vas obredi spasiti. Moramo osobno poznavati Isusa, nije dovoljno biti član institucije. Stoga je bitno da osobno poznajete Isusa Krista, baš kao vaša braća i sestre u vjeri.

Vaš duh treba biti duh štovanja. Kad je Isus razgovarao sa Samarijankom kraj zdenca, objasnio je da će se pravi štovatelji klanjati Bogu u duhu i istini. Što to znači: u duhu i istini? Prije svega, morate biti povezani. Morate biti emocionalno uključeni. Zato nije dovoljno samo nazivati se članom crkve, jer Bog vam se želi približiti; želi da Mu osobno pristupite, i zato moramo biti u Božjem Duhu. Trebamo se svojim osjećajima uključiti u štovanje Boga, a ne gledati na štovanje kao na posao koji treba obaviti, kao na stavljanje novčića u automat da bismo dobili željeni rezultat.

Drugi dio je istina. Treba nam čistota Isusovog evanđelja. Mnogo je laži. Mnogo je izvrtanja istine i drugih religija, a mi trebamo uperiti svoj pogled na čistotu Isusa Krista, našeg Otkupitelja i Spasitelja.

Što vas, dakle, čini podesnima da štujete Boga? Najprije trebate poznavati istinitoga Boga i primiti spasenje po Isusu Kristu. Dođite poniznog srca i uma te potražite Boga u duhu i istini. Tako ćete razvijati svoje prijateljstvo s Bogom, a to će biti nešto najdraže i vama i Bogu koji vas želi otkupiti.